

<p>ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ ΟΡΘΡΟΣ Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικό. 17-31). Τριαδικά. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 80-85). Καθίσματα. Κατανυκτικά. (Τοῦ ἤχου). (Συλλειτουργικόν. Σελ. 85-116). Τοῦ Τριωδίου: Ὡς λίθῳ βαρούμενος, ταῖς πολλαῖς ἀμαρτίαις, ἐν τάφῳ κατάκειμαι, ἀμελείας Οἰκτίρμον, ἐξ οὗ με ἀνάγαγε, εὐσπλαγχνε Κύριε. Σταυροθεοτοκίον. Τῷ τιμίῳ Σταυρῷ τοῦ Υἱοῦ σου, φυλαττόμενοι, Δέσποινα ἀγνή Θεοτόκε, πᾶσαν προσβολὴν τοῦ πολεμήτορος, ἅπαντες ῥαδίως ἐκτρεπόμεθα· διό σε καταχρέως δοξάζομεν, ὡς Μητέρα τοῦ φωτός, καὶ μόνην ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Σήμεραρον Λάζαρος, θανὼν ἐνθάπτεται, καὶ θρῆνον ἄδουσιν, αἱ τούτου σύγγονοι, ὡς δὲ προγνώστης καὶ Θεός, τὸ πάθος προηγόρευσας, Λάζαρος κεκοίμηται, τοῖς Μαθηταῖς προφθεγγόμενος· ἀλλὰ νῦν ἀπέρχομαι, ἀναστήσαι ὃν ἔπλασα. Διό σοι πάντες βοῶμεν· Δόξα τῷ κράτει τῆς ἰσχύος σου. Σταυροθεοτοκίον. Ἡ ἀπειρογάμος, ἀγνή καὶ Μήτηρ σου, Χριστέ</p>		<p>ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ ΟΡΘΡΟΣ Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικό. Σελ. 17-31). Τριαδικά. (Συλλειτουργικό. Σελ. 80-85). Καθίσματα. Κατανυκτικά. (Τοῦ ἤχου). (Συλλειτουργικ. Σελ. 85-116). Τοῦ Τριωδίου: Ἐπειδὴ ἐπιβαρύνομαι ἀπὸ πολλῆς ἀμαρτίας σάν ἀπὸ πέτρα, εἶμαι ξαπλωμένος στὸν τάφο τῆς ἀμελείας, Εὐσπλαχνε· Ἀπὸ τὸν ὁποῖο βγάλε με, εὐσπλαχνε Κύριε. Σταυροθεοτοκίον. Φυλαττόμενοι ἀπὸ τὸν Τίμιον Σταυρὸ τοῦ Υἱοῦ σου, Κυρία ἀγνή Θεοτόκε, ἀποκρούομε εὐκόλα κάθε ἐπίθεση τοῦ ἐχθροῦ· Γί' αὐτό, ὅπως ἔχουμε χρέος, σέ δοξάζομε ὡς Μητέρα τοῦ φωτός καὶ μόνη ἐλπίδα τῶν ψυχῶν μας. Σήμερα ὁ Λάζαρος πέθανε καὶ θάβεται καὶ τὸν κλαῖνε οἱ ἀδελφές του· Ἀλλὰ ὡς προγνώστης καὶ Θεός προανάγγειλες τὸ πάθος τοῦ Λαζάρου προλέγοντας στοὺς Μαθητές σου· Ὁ Λάζαρος ἔχει πεθάνει, ἀλλὰ τώ- ρα πηγαίνω νὰ ἀναστήσω αὐτόν πού ἔπλασα. Γί' αὐτό ὅλοι σοῦ φωνάζομε· Δόξα στήν ἐξουσία τῆς δυνάμεώς σου. Σταυροθεοτοκίον. Ἡ ἀγνή Μητέρα σου, πού δὲ γνώρισε γάμο, Χριστέ,</p>
--	--	--

<p>ὀρώσά σε, νεκρὸν κρεμάμενον, ἐπὶ τοῦ ξύλου μητρικῶς, θρηνολογοῦσα ἔλεγε· Τί σοι ἀνταπέδωκε, τῶν Ἑβραίων ὁ ἄνομος, δῆμος καὶ ἀχάριστος, ὁ πολλῶν καὶ μεγάλων σου, Υἱέ μου δωρεῶν ἀπολαύσας; Ὑμνῶ σου τὴν θεϊαν συγκατάβασιν.</p> <p>ΨΑΛΜΟΣ Ν'. (50). (Συλλειτουργικόν. Σελ. 34-35). «Σῶσον ὁ Θεός. ..». (Συλλειτουργικόν. Σελ. 36-37). Βιβλικά Ἰσραήλ. Ἰδιή Α'. καὶ Β'. Ἀρχὴ καὶ τέλος. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 116-118-124). Ἰδιές Γ'. Ἅγιός εἰ Κύριε... (Συλλειτουργ. Σελ. 124-125). Ἰδιές Δ'. Ε'. ΣΤ'. Ζ'. Ἀρχὴ καὶ τέλος. (Συλλειτουργ. Σελ. 126-128-130-131-135). Ἰδιή Η'. «Τὸν Κύριον Ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ...». (Συλλειτουργικόν. Σελ. 135-137). Ἰδιή Θ'. «Ὁ Ζαχαρίας εὐλογεῖ...». (Συλλειτουργικόν. Σελ. 137-138). Κανόνες. Ἰδιή Α'. Γ'. (Τοῦ Μηναίου). Ἰδιή Γ'. Τριώδιον. Τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, δυναμώσας μου τὸν νοῦν, ἐξασθενοῦντα, προσβολαῖς πονηραῖς, πρὸς τὸ θέλημα τὸ σόν, ἴθυνον Κύριε. Ῥαθυμίας νυσταγμῶ, ἐπὶ κλίνης ἡδονῶν,</p>		<p>βλέποντάς σε νεκρὸν ἐπάνω στοῦ ξύλο ὡς μητέρα θρη- νολογώντας ἔλεγε· Τί σοῦ ἀνταπέδωσε ὁ λαὸς τῶν Ἑβραίων ὁ ἄνομος καὶ ἀχάριστος, πού ἀπόλαυσε τίς πολλές καὶ μεγάλες δωρεές σου, Υἱέ μου; Ὑμνῶ τὴ θεϊκὴ σου εὐσπλαχνη ταπεινῶση.</p> <p>Ν'. Ψαλμός. (50). (Συλλειτουργικό. Σελ. 34-35). Σῶσον ὁ Θεός... (Συλλειτουργικό. Σελ. 36-37). Βιβλικές Ἰσραήλ. Ἰδιή Α'. Β'. Ἀρχὴ καὶ τέλος. (Συλλειτουργικό. Σελ. 116-218 124). Ἰδιή Γ'. «Ἅγιος εἶ, Κύριε. . .» (Συλλειτουργικό. Σελ. 124-125). Ἰδιές Δ'. Ε'. ΣΤ'. καὶ Ζ'. Ἀρχὴ καὶ τέλος. (Συλλειτουργικό. Σελ. 126-128-130-131-135). Ἰδιή Η'. «Τὸν Κύριον Ὑμνεῖτε τὰ ἔργα...». (Συλλειτουργικό. Σελ. 135-137). Ἰδιή Θ'. «Ὁ Ζαχαρίας εὐλογεῖ παιδός...». (Συλλειτουργικό. Σελ. 137-138). Κανόνες. Ἰδιή Α'. Γ'. (Τοῦ Μηναίου). Ἰδιή Γ'. Τριώδιο. Μέ τῇ δύναμη τοῦ Σταυροῦ δυνάμωσέ μου τὸν νοῦ, πού ἐξασθενεῖ ἀπὸ τίς πονηρές ἐπιθέσεις, καὶ ὀδήγησέ με πρὸς τὸ δικό σου θέλημα. Ἐπειδὴ, ἀπὸ τῆ νύστα τῆς ὀκνηρίας εἶμαι κοιμισμέ-</p>
--	--	--

καθεύδοντά με, διανάστησον Χριστέ, καὶ τῶν σῶν προσκυνητῆν, Παθῶν ἀνάδειξον.

Λαμπρυνθέντες τὰς ψυχάς, τῇ νηστεία καθαροί, προσυπαντήσαι, ἐπειχθῶμεν Χριστῷ, πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ, ἐπιδημοῦντι σαρκί.

Θεοτοκίον.

Μὴ φλεχθεῖσα τῷ πυρί, τῆς Θεότητος Ἄγνη, κατάφλεξόν μου, τὰς ὑλώδεις ὀρμάς, τῶν παθῶν ὅπως πιστῶς, ἀεὶ δοξάζω σε.

Εἰρμός ἄλλος.

Λάζαρος, θανὼν οὐκ ἔλαθε, τὸ παντέφορον ὄμμα Ἰησοῦ· διὸ ἐκφράζει τοῦτο τοῖς Μαθηταῖς βοῶν· Ὅτι Λάζαρος ὁ φίλος κεκοίμηται, ἀναστήσαι ἤκω αὐτόν.

Πρὸς Ἰουδαίαν Κύριε, πάλιν ἀπαίρειν εἰπῶν, τοὺς Μαθητὰς ἐφόβησας, ἀλλ' εὐθαρσῶς ὁ Θωμᾶς ἐκβοᾷ. Ζωὴ ἐστὶν ἄγωμεν· καὶ γὰρ ἂν θνηξώμεθα, αὐθις ἀναζήσωμεν.

Δόξα...

Τριάς ἡ Ὁμοούσιος, ὁ παντοκράτωρ Πατήρ, ὁ Υἱὸς ὁ συνάναρχος, σὺν τῷ συνθρόνῳ θείῳ Πνεύματι, ἡ μία προσκύνησις, Θεότης ἡ ἄκτιστος, σὲ ὑμνοῦμεν πάντες βροτοί.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Παρθενομήτορ ἄχραντε, ἡ ρίζα τοῦ Ἰεσσαί, ἐξ ἧς Χριστὸς ἀνέτειλε, τὸ ζωηφόρον ἄνθος τῶν γηγενῶν, δι' ἧς ἐλυτρώθημεν, φθορᾶς καὶ

νος ἐπάνω στό κρεβάτι τῶν ἡδονῶν, ἀνάστησέ με, Χριστέ, καὶ ἀνάδειξέ με προσκυνητῆ τῶν Παθῶν σου.

Ἀφοῦ λαμπρύνουμε τίς ψυχές μας μέ τή νηστεία, ἄς βιασθοῦμε νά προϋπαντήσουμε καθαροί τόν Χριστό, ὁ ὁποῖος κατευθύνεται σωματικά πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ.

Θεοτοκίο.

Ἐπειδὴ δέν κήκες, Ἄγνη, ἀπὸ τῆ φωτιά τῆς Θεότητος, καθάρισέ μου τίς ὀρμές τῶν παθῶν, πού ἔχουν σχέση μέ τὴν ὕλη, γιά νά σέ δοξάζω πάντοτε μέ πίστη.

Εἰρμός ἄλλος.

Σήμερα ὁ Λάζαρος ἀφοῦ πέθανε, δέ διέφυγε τὸ βλέμμα τοῦ Ἰησοῦ πού βλέπει τά πάντα· Γί' αὐτό τὸ ἀνακοινώνει στοὺς Μαθητές του λέγοντας δυνατά· Ὅτι ὁ Λάζαρος ὁ φίλος μας πέθανε, καὶ πηγαίνω νά τόν ἀναστήσω.

Λέγοντας, Κύριε, ὅτι πηγαίνεις πάλι στήν Ἰουδαία, ἔκανες τοὺς Μαθητές νά φοβηθοῦν· Ἀλλά ὁ Θωμᾶς φωνάζει θαρραλέα· Ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ Ζωή, ἄς πᾶμε· Γιατί καὶ ἂν πεθάνουμε, πάλι θά ξαναζήσουμε.

Δόξα...

Ἁγία Τριάδα μέ τὴν ἴδια οὐσία, ὁ παντοδύναμος Πατέρας, ὁ Υἱὸς πού μαζί του δέν ἔχεις ἀρχή, μαζί μέ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, πού κάθεται στόν ἴδιο θρόνο, ἡ μία προσκύνηση, ἄκτιστη Θεότητα, ἐσένα ὑμνοῦμε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίο.

Παρθένε Μητέρα ἀμόλυντη, ἡ ρίζα τοῦ Ἰεσσαί, ἀπὸ τὴν ὁποία βλάστησε ὁ Χριστὸς τὸ ἄνθος τῶν ἀνθρώπων πού φέρνει τὴ ζωή, μέ τὴ ὁποία λυτρωθήκαμε ἀπὸ τὴ

<p>θνητότητος, Σὲ ὑμνοῦμεν πάντες Ἄγνη.</p> <p>Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι. Χαῖρε Σιών, νῦν ἔρχεται, ὁ Βασιλεὺς σου πραῦς, ὡς ὁ Προφήτης κέκραγε, καὶ ἄγει πῶλος τοῦτον σωματικῶς, τὸν ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, τὸ πᾶν περιέχοντα· Ἄισωμεν τῷ κράτει αὐτοῦ. Ὁ Εἰρμός. «Στείρα ψυχὴ καὶ ἄγονε, κτῆσαι καρπὸν εὐκλεῆ, εὐφραينوμένη βόησον· Ἐστερεώθην διὰ σοῦ ὁ Θεός, οὐκ ἔστιν ἅγιος, οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε».</p> <p>Μικρὰ Συναπτὴ. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 37-38). Καθίσματα. (Τοῦ Μηναίου). Ἰδιές. Δ'. Ε'. ΣΤ'. (Τοῦ Μηναίου). Μικρὰ Συναπτὴ. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 38). Μαρτυρικόν τοῦ ἤχου. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 85-116). Συναξάριον. (Τοῦ Μηναίου). Ἰδιὴ Ζ'. καὶ Η'. (Τοῦ Μηναίου). Ἰδιὴ Η'. Τοῦ Τριωδίου. Τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς, τὸν βαρύτερον λίθον, τῆς δεινῆς ῥαθυμίας, ἀποκύλισον Χριστέ, καὶ ἔγειρόν με τάφου, τοῦ τῆς ἀναισθησίας, εἰς αἴνεσίν σου Λόγε.</p> <p>Θάνατον φίλου τοῦ σοῦ, προεδήλωσας φίλοις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, ὁ προγνώστης καὶ Θεός, ὃν</p>		<p>φθορὰ καὶ τῇ θνητότητα (τόν θάνατο), σὲ ὑμνοῦμε ὅλοι, Ἄγνη.</p> <p>Δόξα σ' ἐσένα, Θεέ μας, δόξα σ' ἐσένα. Χαῖρε Ἱερουσαλήμ· Τώρα ἔρχεται ὁ Βασιλιάς σου πραῦς, ὅπως φώναζε ὁ Προφήτης· Καὶ τὸν μεταφέρει σωματικά ἓνα πουλαράκι, Αὐτόν ὁ ὁποῖος κρατεῖ τὰ πάντα στό χέρι του. Ἄς ὑμνήσουμε τὴ δύναμή του. Ὁ Εἰρμός. Ψυχὴ στεῖρα καὶ ἄγονη, ἀπόκτησε καρπὸ ἐνδοξο, φώναξε μέ εὐφροσύνη· Ἐστερεώθηκα μέ τὴ δύναμή σου, Θεέ μου· Δέν ὑπάρχει ἅγιος, δέν ὑπάρχει δίκαιος ἐκτός ἀπὸ σένα, Κύριε.</p> <p>Μικρὴ Συναπτὴ. (Συλλειτουργικό. Σελ. 37-38). Καθίσματα. (Τοῦ Μηναίου). Ἰδιὴ Δ'. Ε'. ΣΤ'. (Τοῦ Μηναίου). Μικρὴ Συναπτὴ. (Συλλειτουργικό. Σελ. 38). Μαρτυρικό. (Συλλειτουργικό. Σελ. 85-116). Συναξάριο. (Τοῦ Μηναίου). Ἰδιὴ Ζ'. καὶ Η'. (Τοῦ Μηναίου). Ἰδιὴ Η'. Τοῦ Τριωδίου. Τῇ βαρύτερῃ πέτρῃ τῆς φοβερῆς ὀκνηρίας ἀπομάκρυνέ την ἀπὸ τὴν ταπεινὴ μου ψυχὴ, Χριστέ, καὶ ἀνάστησέ με ἀπὸ τὸν τάφο τῆς ἀναισθησίας (τῆς πω- ρώσεως), γιὰ νὰ σέ ὑμνῶ, Λόγε τοῦ Θεοῦ.</p> <p>Φανέρωσες ἐκ τῶν προτέρων στοὺς φίλους σου τὸν θάνατο τοῦ φίλου σου Ἐσύ ὁ προγνώστης καὶ Θεός, τὸν</p>
--	--	--

ἔμελλες ἐγείρειν, ἐκ τάφου τετραταῖον, πρὸς σὴν δοξολογίαν.

Πρὸς Ἰουδαίαν Χριστέ, πάλιν ἔρχη ζητοῦσαν, τῆς ζωῆς σε τὸ ξύλον, διὰ ξύλου ἀνελεῖν, ποθῶν ἀθανατίσαι τοὺς τεθνατωμένους, τῇ διὰ ξύλου βρώσει.

Θεοτοκίον.

Ἐν σοὶ Παρθένε ἀγνή, ἐθεωρήθησαν πᾶσαι, τοῦ Θεοῦ αἱ πορεῖαι, τοῦ φυλάξαντος τὴν σὴν, ἀγνεΐαν μετὰ τόκον, ἐσφραγισμένην σαφῶς, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εἰρμός Ἑτερος.

Λάζαρος σήμερον θανών, ἐκκομίζεται φίλος Χριστοῦ, καὶ θρηνωδοῦσιν αἱ περὶ τὴν Μάρθαν, τὴν ἀδελφικὴν συμφοράν, ὁ δὲ Χριστὸς ἐν χαρᾷ, μεταβαίνει πρὸς αὐτόν, τοῦ δεῖξαι τοῖς λαοῖς, ὅτι ἐστὶν αὐτός, ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων.

Ὡς ἐξ ὄρους Ἐλαιῶν, ἀπὸ ὕψους ἐλεημοσυνῶν, ἀρετῶν κλάδους οἱ λαοὶ τεμόντες, δεῦτε ἐτοιμάσωμεν, τὴν πρὸς ἡμᾶς νοητῶς, παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ, ὑμνοῦντες εὐλογοῦντες, καὶ ὑπερυψοῦντες, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα τὸν Κύριον.

Ἡ τρισυπόστατος Μονάς, ὁ Πατὴρ ὁ Υἱός, καὶ Πνεῦμα τὸ ζῶν, μία Θεότης, μία Βασιλεία, σὲ αἰνεῖ τὸ ἄδυτον φῶς, Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, καὶ

ὁποῖον ἀπὸ σπλαχνικό ἔλεος ἐπρόκειτο νὰ τὸν ἀναστήσεις ἀπὸ τὸν τάφο τετραήμερο νεκρό, γιὰ τὴ δική σου δοξολογία.

Ἐρχεσαι πάλι, Χριστέ, στὴν Ἰουδαία, ἡ ὁποία ζητοῦσε νὰ θανατώσει μέ ξύλο ἐσένα τὸ ξύλο τῆς ζωῆς, ἐπειδὴ ποθοῦσες νὰ κάνεις ἀθανάτους, αὐτοὺς πού θανατώθηκαν μέ τὴ βρώση (τὸ φάγωμα) τοῦ ἀπαγορευμένου καρποῦ.

Θεοτοκίον.

Σ' ἐσένα, Παρθένε ἀγνή, φάνηκαν ὅλες οἱ πορεῖες τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος φύλαξε τὴν ἀγνότητά σου μετὰ τὴ γέννηση φανερά σφραγισμένη σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Εἰρμός ἄλλος.

Σήμερα ὁ Λάζαρος ὁ φίλος τοῦ Χριστοῦ πέθανε καὶ κηδεύεται, καὶ θρηνοῦν οἱ γύρω ἀπὸ τὴ Μάρθα τὴν ἀδελφικὴ συμφορά· Καὶ ὁ Χριστὸς μέ χαρὰ πηγαίνει σ' αὐτόν, γιὰ νὰ δεῖξει στοὺς λαοὺς, ὅτι Αὐτός εἶναι ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων.

Ἀπὸ τὸ ὕψος τῶν ἐλεημοσυνῶν, σάν ἀπὸ τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, ἀφοῦ κόψουμε οἱ λαοὶ κλαδιά ἀρετῶν, ἐλάτε νὰ ἐτοιμάσουμε τὰ σχετικὰ μέ τὴν μνευματικὴ παρουσία τοῦ Χριστοῦ κοντά μας, ὑμνώντας, δοξολογώντας καὶ ὑπερυψώνοντάς τον στοὺς αἰῶνες.

Δοξολογοῦμε Πατέρα, Υἱόν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα τὸν Κύριο.

Τριπρόσωπη Μονάδα, Πατέρα, Υἱέ καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, πηγὴ τῆς ζωῆς, Ἐσένα ὑμνοῦν τὸ ἀβασίλευτο φῶς οἱ στρατιές τῶν Ἀγγέλων· Κι ἐμεῖς πού εἴμαστε

ἡμεῖς οἱ ἐπὶ γῆς, ὑμνοῦμεν εὐλογοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ἴδου πᾶσαι αἱ γενεαί, μακαρίζομέν σε Ἀχραντε, τὰ μεγαλεῖα τὰ σὰ καθορῶντες· σὺ γὰρ τίκεις ὑπερφυῶς, τὸν τοῦ παντός ποιητήν, Θεὸν ὄντα καὶ βροτόν. Διό σε εὐλογοῦμεν καὶ ὑπερυψοῦμεν, Ἄγνη εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Μετὰ τῶν Παίδων καὶ ἡμεῖς ὑπαντήσωμεν Χριστῷ τῷ Θεῷ, ἀντὶ βαΐων προσάγοντες ἐλεημοσύνην, ἐν καρδίας προσευχῇ, μετὰ κλάδων, Ὡσαννά βοῶντες· εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

«Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς, γεννηθέντα πρὸ αἰώνων Θεόν, καὶ ἐπ' ἐσχάτων ἐκ τῆς Θεοτόκου, σάρκα ἐνδυσάμενον, ὡς τέλειον ἄνθρωπον, καὶ Θεὸν ἀληθινόν, ὑμνοῦμεν εὐλογοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 39-40).

Ὡιδή Θ'. (Τοῦ Μηναίου).

Τό Τριώδιον.

Ὁ Δανιήλ, νηστεία πεφραγμένος, ἔφραξε στόματα θηρῶν. Τοῦτον ζηλοῦσα ψυχὴ μου, τὸν ὠροῦμενον, καθάπερ λέοντα ὄφιν, καὶ

ἐπάνω στή γῆ, σέ ὑμνοῦμε, σέ δοξολογοῦμε καὶ σέ ὑπερυψώνουμε σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Νά, ὅλες οἱ γενιές σέ μακαρίζουμε, Ἀμόλυνη, βλέποντας τὰ δικά σου μεγαλεῖα· Γιατί ἐσύ γεννᾷς ὑπερφυσικά τὸν Ποιητὴ τοῦ παντός, πού εἶναι Θεός καὶ ἄνθρωπος. Γι' αὐτό σέ δοξολογοῦμε καὶ σέ ὑπερυψώνουμε, Ἄγνη, στοὺς αἰῶνες.

Δόξα σ' ἐσένα, Θεέ μας, δόξα σ' ἐσένα.

Μαζί μέ τὰ παιδιά καὶ ἐμεῖς ἄς προῦπαντήσουμε τὸν Χριστό τὸν Θεό, προσφέροντας ἀντὶ τῶν βαΐων ἐλεημοσύνη, μέ καρδιακὴ προσευχή, μαζί μέ κλαδιά κραυγάζοντας τό Ὡσαννά (σῶσε τον, Θεέ, ζήτω), δοξολογεῖτε καὶ ὑπερυψώνετε τον στοὺς αἰῶνες.

Ὑμνοῦμε, δοξολογοῦμε καὶ προσκυνοῦμε τὸν Κύριο.

Ὁ Εἰρμός.

Αὐτὸν πού γεννήθηκε ἀπὸ ἄναρχο Πατέρα τὸν προαιώνιο Θεό, καὶ τώρα τελευταῖα ντύθηκε σάρκα ἀπὸ τῆ Θεοτόκο, ὡς τέλειον ἄνθρωπο καὶ Θεὸν ἀληθινό, τὸν ὑμνοῦμε, τὸν δοξολογοῦμε, καὶ τὸν ὑπερυψώνουμε σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργικό. Σελ. 39-40).

Ὡιδή Θ'. (Τοῦ Μηναίου).

Τό Τριώδιο.

Ὁ Δανιήλ περιφραγμένος μέ τῆ νηστεία ἔφραξε τὰ στόματα τῶν θηρίων. Αὐτὸν ζηλεύοντας, ψυχὴ μου, τό φίδι (τό διάβολο) πού οὐρλιάζει σάν λιοντάρι, καὶ ζητεῖ

ἐκζητοῦντα, κατάβρωμα ποιῆσαι πᾶσαν ψυχὴν, τῇ τοῦ Σταυροῦ συμμαχία ἀποδίωξον.

Λόγε Θεοῦ, τὴν τεθνατωμένην, ταῖς ἁμαρτίαις ψυχὴν μου, καὶ καθειργμένην τάφω τῆς παραβάσεως, ζωπαρόχω σου λόγῳ ἔξαναστήσας, προσφέρειν σοι βαῖα τῶν ἀρετῶν, τῷ Νικητῇ τοῦ θανάτου καταξίωσον.

Ὁ οὐρανόν, ὡς θρόνον κεκτημένος, καὶ ὑποπόδιον τὴν γῆν, ὁ τοῦ Θεοῦ Πατρὸς Λόγος, πάλω ὀχοῦμενος, ἐπὶ τὴν Πόλιν εἰσέρχεται τὴν ἁγίαν, ἐκ στόματος νηπίων αἶνον τερπνόν, ὡς Βασιλεὺς τῶν ἀπάντων καταρτίσασθαι.

Θεοτοκίον.

Ἐν γυναιξί, σὺ μόνη ὠραιώθης, ᾧ ὑπερθαύμαστε Ἄγνη, τὸν ὠραιότατον Λόγον ἀποκυήσασα, τὸν ὑπὲρ πάντας φανέντα βροτοῦς ὠραῖον, αὐτὸν οὖν ἐκδυσώπει, τὸ εἰδεχθῆς καθωραῖσαι, Παρθένε τῆς καρδίας μου.

Εἰρμός Ἄλλος.

Ἐπιτάφια δάκρυα ῥαίνουσιν, αἱ Λαζάρου Ἀδελφαί, καθορῶσαι τὸν σύγγονον σήμερον, ὑπὸ λίθον τὸν πικρόν. Χριστὸς δέ μου πόρρω, τοῦτο δηλῶν ἔλεγες τοῖς Ἀποστόλοις σου. Χαίρω δι' ὑμᾶς· οὐ παρῆς· τῇ σαρκὶ γὰρ ἐκεῖ.

Πάλιν ἤκει πρὸς σὲ τὴν φονεύτριαν, Ἰουδαίαν ὁ Χριστός, τὸ σωτήριον πάθος γλιχόμενος,

νά καταφάγει κάθε ψυχὴ, ἀποδίωξέ τον με τῇ συμμαχία τοῦ Σταυροῦ.

Λόγε τοῦ Θεοῦ, τὴ θανατωμένη ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας ψυχὴ μου, καὶ φυλακισμένη στὸν τάφο τῆς παραβάσεως, ἀνάστησέ την με τὸ ζωπαρόχο λόγο σου, καὶ καταξίωσέ την, νά προσφέρει Βαῖα τῶν ἀρετῶν, σ' ἐσένα, τὸ Νικητῇ τοῦ θανάτου.

Αὐτὸς πού κατέχει ὡς θρόνο τὸν οὐρανό, καὶ ὡς ὑποστήριγμα τῶν ποδιῶν του τὴ γῆ, ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ Πατέρα, ἐποχοῦμενος (καβάλα) σὲ ἓνα πουλάρι εἰσέρχεται στὴν ἁγία Πόλη, ὡς Βασιλιάς τῶν πάντων, γιὰ νά προκαλέσει ὕμνο χαρούμενον ἀπὸ τὸ στόμα τῶν παιδιῶν.

Θεοτοκίο.

Ἐσὺ μόνη μεταξύ τῶν γυναικῶν ἀναδείχθηκες ὠραιότατη, ὑπερθαύμαστη Ἄγνη (ἀνώτερη ἀπὸ τὰ θαύματα), ἐπειδὴ γέννησες τὸν ὠραιότατο Λόγο τοῦ Θεοῦ, πού φάνηκε ὠραιότερος ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους· Αὐτὸν λοιπὸν ἰκέτευε, Παρθένε, νά ἐξωραΐσει τὴν ἀσχήμια τῆς καρδιάς μου.

Εἰρμός ἄλλος

Χύνουν δάκρυα ἐπάνω στὸν τάφο οἱ ἀδελφές τοῦ Λαζάρου βλέποντας σήμερα τὸν ἀδελφὸ τους κάτω ἀπὸ τὴν πικρὴ ἐπιτάφια πέτρα· Ἐσὺ ὅμως Χριστέ μου, ἀπὸ μακριὰ φανερώνοντάς το ἔλεγες στοὺς Ἀποστόλους σου· Χαίρομαι γιὰ σᾶς. Γιατί δέν ἦσαν παρῶν ἐκεῖ σωματικά.

Πάλι ἔχει ἔλθει σ' ἐσένα τὴν Ἰουδαία, πού σκοτώνεις τοὺς ἀπεσταλμένους, ὁ Χριστός ἐπιθυμώντας ὡς

ἐκπληρῶσαι ὡς Θεός, ὃν ἐζήτηεις λιθάσαι· ἰδού σοι αὐτόκλητος, θέλων προσίεται, τῆς μαιφονίας σου, εἰς τὸ σῶσαι ἡμᾶς.

Δόξα...

Ἡ Θεότης Μονάς, καὶ Τριάς ἐστι, παραδόξου ὠστροφῆς! ἐνουμένη τῇ φύσει μερίζεται, τοῖς προσώποις ἰδικῶς· μὴ τμωμένη γὰρ τμᾶται, ἐν οὐσα τρισσεύεται, αὕτη Πατήρ ἐστιν, Υἱός, καὶ Πνεῦμα τὸ ζῶν, ἡ φρουροῦσα τὸ πᾶν.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Παιδοτόκον παρθένον τίς ἤκουσε, καὶ μητέρα πλὴν ἀνδρός; Μαριάμ ἐκτελεῖς τὸ τεράστιον, Ἀλλὰ φράζε μοι τό, Πῶς; Μὴ ἐρεῦνα τὰ βάθη, τῆς Θεοτοκίας μου, τοῦτο πανάληθες, ὑπὲρ δὲ ἀνθρώπινον νοῦν ἢ κατάληψις.

Δόξα σοι, ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι.

Τῶν φοινίκων βαῖα συμπλέξαντες, νοητῶς καὶ αισθητῶς, ὑπαντῆν τῷ Δεσπότη ποιήσωμεν, ἐρχομένῳ πρὸς ἡμᾶς· καὶ γὰρ εὐλογημένος, αὐτὸς ὁ ἐρχόμενος ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου καὶ Πατρός, ὡς Υἱὸς ἀληθῆς.

Ὁ Εἰρμός.

«Ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει κατείδέ σε, ἐν τῇ Βάτῳ Μωυσῆς, τὴν ἀφλέκτως τὸ πῦρ τῆς Θεότητος, συλλαβοῦσαν ἐν γαστρὶ, Δανιήλ δὲ σε εἶδεν, ὄρος ἀλατόμητον. Ράβδον βλαστήσασαν, Ἡσαΐας

Θεός, νὰ ἐκπληρώσει τὸ σωτήριο πάθος του, τὸν ὁποῖο ἐπιζητοῦσες νὰ λιθοβολήσεις· Νὰ, παρακινούμενος ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του ἀποδέχεται τὸν ἀποτρόπαιο φόνου του ἀπὸ σένα, γιὰ νὰ σώσει ἐμᾶς.

Δόξα...

Ἡ Θεότητα εἶναι Μονάδα καὶ Τριάδα· Ὡ παραδόξη μεταβολή! Διότι, ἐνῶ εἶναι ἐνιαία ὡς πρὸς ρῆ Φύση, χωρίζεται ὡς πρὸς τὰ πρόσωπα ἰδιαίτερος· Διότι διαιρεῖται, χωρὶς νὰ χωρίζεται· Ἐνῶ εἶναι ἐνιαία, παρουσιάζεται τριπλῆ· Αὕτη εἶναι, ὁ Πατέρας, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ ζωοπάροχο Πνεῦμα, πού φρουρεῖ τὸ πᾶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ποιὸς ἄκουσε ποτέ Παρθένο πού γέννησε καὶ μητέρα χωρὶς ἀνδρα; Ἐσύ, Μαρία, πραγματοποιεῖς αὐτὸ τὸ ἐκπληκτικὸ γεγονός· Ἀλλὰ πές μου τό πῶς; Μὴν ἐρευνᾶς τὰ βάθη τοῦ ὅτι γέννησα τό Θεό· Αὐτὸ εἶναι πέρα γιὰ πέρα ἀληθινὸ, ἀλλά, ἢ κατανόησή του ὑπερβαίνει τὴν ἀνθρώπινη λογική.

Δόξα σ' ἐσένα, Θεέ μου, δόξα σ' ἐσένα.

Ἀφοῦ πλέξουμε τὰ κλαδιά τῶν φοινίκων πνευματικά καὶ μέ τρόπο ἀντιληπτό μέ τίς αισθήσεις, ἄς προῦπαντήσουμε τὸν Κύριο, πού ἔρχεται σ' ἐμᾶς· Διότι εἶναι δοξασμένος, Αὐτὸς πού ἔρχεται μέ τό ὄνομα τοῦ Κυρίου καὶ Πατέρα, ὡς Υἱὸς ἀληθινός.

Ὁ Εἰρμός.

Στό ὄρος Σινᾶ σέ εἶδε καθαρά στή βάτο ὁ Μωυσῆς, ἐσένα πού συνέλαβες στήν κοιλία σου τὴ φωτιά τῆς Θεότητος, χωρὶς νὰ καεῖς, καὶ ὁ Δανιήλ σέ εἶδε ὄρος, χωρὶς ἀνοίγματα λατομείων. Καὶ ὁ Ἡσαΐας σέ ὀνομάζει

κέκραγε, τὴν ἐκ ρίζης Δαυΐδ».

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς μακαρίζειν σε τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν Τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ, καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφίμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, σέ μεγαλύνομεν.

Μικρά Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 40).

Φωταγωγικόν, (Τοῦ ἤχου).

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 138-139).

Αἶνοι. (Ψαλμοὶ τῶν αἰνῶν).

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 40-42,-43).

Μικρά Δοξολογία.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 48-50).

Πληρωτικά. Κεφαλοκλισία.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 46-48).

Ἀπόστιχα. Στίχοι.

(Συλλειτουργικόν..Σελ. 50).

Τροπάρια. Τοῦ Τριωδίου.

Ὁ Ἰσραὴλ πορφύραν καὶ βύσσον ἐνεδέδυτο, στολαῖς ἱεραῖς καὶ βασιλείοις λάμπων, νόμον δὲ καὶ Προφήτας πλουτῶν νομίμοις λατρείαις ἐνευφραίνετο· ἀλλὰ σε πτωχεύσαντα, σταυρώσας ἔξω πυλῶν Εὐεργέτα, καὶ ζῶντα μετὰ σταυρὸν ἀθετῶν, τὸν ἐν κόλποις Θεοῦ Πατρὸς ἀεὶ ὄντα, διψεῖ σταγόνα χάριτος, ὡς Πλούσιος ἄσπλαγχνος Λαζάρῳ πένητι, ὁ πορφύρας καὶ βύσσου, ἄσβεστον πῦρ ἀνθυποδύς, καὶ βλέπων ὀδυνᾶται

ραβδί (βλαστάρι) πού βλάστησε ἀπὸ τῆ ρίζα τοῦ Δαυΐδ.

Εἶναι ἄξιο ἀληθινά, νά μακαρίζουμε ἐσένα τὴ Θεοτόκο, τὴν πάντα ἄξια γιὰ μακαρισμό, καὶ παναμόλυνη, καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ μας· Τὴν πιὸ τιμημένη ἀπὸ τὰ Χερουβίμ καὶ ἀσύγκριτα πιὸ ἐνδοξη ἀπὸ τὰ Σεραφίμ, πού γέννησες χωρὶς φθορὰ τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ, τὴν πραγματικὴ Θεοτόκο, ἐσένα μεγαλύνουμε.

Μικρὴ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 40).

Φωταγωγικό. (Τοῦ ἤχου).

(Συλλειτουργικό. Σελ. 138-139).

Αἶνοι. (Ψαλμοὶ τῶν αἰνῶν).

(Συλλειτουργικό. Σελ. 40-42,-43).

Μικρὴ Δοξολογία.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 48-50).

Πληρωτικά. Κεφαλοκλισία.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 46-48).

Ἀπόστιχα. Στίχοι.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 50).

Τροπάρια. Τοῦ Τριωδίου.

Ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαὸς ἦταν ντυμένος μέ πορφύρα καὶ βύσσο λάμποντας μέ στολές ἱερές καὶ παλάτια· Καὶ ἔχοντας ὡς πλοῦτο τὸν νόμο καὶ τοὺς Προφῆτες χαιρόταν μέ τίς λατρεῖες τίς καθορισμένες ἀπὸ τὸν νόμο· Ἀλλὰ ἐπειδὴ, Ἐσένα πού ἔγινες φτωχός, σέ σταύρωσε Εὐεργέτη μας, καὶ σέ ἀγνοεῖ ἐνῶ ζεῖς, ἐσένα πού εἶσαι στὶς ἀγκάλες τοῦ Θεοῦ Πατέρα πάντοτε, διψᾷ μιὰ σταγόνα ἀπὸ χάρη, ὅπως ὁ Πλούσιος ὁ ἄσπλαχνος ἀπὸ τὸν φτωχὸ Λάζαρο, ὁ ὁποῖος ἀντὶ τῆς πορφύρας καὶ τοῦ

τὸν πρὶν ψυχίων ἀληθείας, ἐνδεῆ λαὸν τῶν ἐθνῶν,
 νῦν ἐν κόλποις πίστεως, Ἀβραὰμ θαλπόμενον,
 τὴν τοῦ Αἵματός σου πορφυρίδα, σὺν τῇ βύσσῳ
 τοῦ βαπτίσματος φοροῦντα, καὶ
 συνευθηγούμενον καὶ ἐντροφῶντα χαρίσμασι,
 καὶ λέγοντα· Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι. (Δίς).

Ἵμᾶς πανεύφημοι Μάρτυρες, οὐ θλίψις οὐ
 στενοχωρία, οὐ λιμὸς οὐ διωγμός, οὐδὲ μάστιγες,
 οὐ θυμὸς θηρῶν, οὐ ξίφος, οὐδὲ πῦρ ἀπειλοῦν
 χωρίσαι Θεοῦ δεδύνηνται, πόθῳ δὲ μᾶλλον τῷ
 πρὸς αὐτόν, ὡς ἐν ἀλλοτρίοις, ἀγωνισάμενοι
 σώμασι, τὴν φύσιν ἐλάθετε, θανάτου
 καταφρονήσαντες· ὅθεν καὶ ἐπαξίως τῶν πόνων
 ὑμῶν, μισθὸν ἐκομίσασθε, οὐρανῶν Βασιλείας,
 κληρονόμοι γεγονάτε, ἀπαύστως πρεσβεύσατε,
 ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν ... Σταυροθεοτοκίον.

Ὁρῶσα κρεμάμενον Χριστέ, ἢ ἀγνῶς
 κηύσασα, σὲ τὸν κρεμάσαντα ὕδασι, τὴν γῆν
 φιλάνθρωπε, ἀνεβόα· Οἴμοι! τί τὸ ξένον θέαμα;
 ποῦ ἔδου σου τὸ κάλλος γλυκύτατε, Υἱέ τὸ ἄπειρον;
 Μεγαλύνω σου τὸ ἔλεος, ὅτι πάσχεις, ἐκὼν ὑπὲρ
 ἅπαντας.

Ἀγαθὸν τό ἐξομολογεῖσθαι... Καὶ ὑπόλοιπα.

(Ὁρθρος Καθαρᾶς Δευτέρας. Σελ. 127-128).

Κύριε, ἐλέησον. (Μ').

Εὐχή τοῦ Ὁσίου Ἐφραίμ. (Σελ. 128).

βύσσου ντύθηκε με ἄσβεστη φωτιά· Καὶ ὑποφέρει βλέ-
 ποντας τοὺς λαοὺς τῶν ἐθνῶν, πού στεροῦνταν ἀπὸ ψί-
 χουλα ἀλήθειας, νὰ βρῖσκει θαλπωρὴ στίς ἀγκάλες τῆς
 πίστεως τοῦ Ἀβραὰμ φορώντας τὴν πορφύρα ἀπὸ τὸ
 αἷμα σου (τῇ Θεῖα Κοινωνία) μαζί με τὴ βύσσο τοῦ Βα-
 πτίσματος, καὶ νὰ βρῖσκεται σὲ εὐημερία, καὶ νὰ
 ἀπολαμβάνει χαρίσματα, καὶ νὰ λέγει· Χριστέ Θεέ μας,
 δόξα σ' ἐσένα.

Ἐσᾶς, πανένδοξοι Μάρτυρες, οὐτε θλίψη, οὐτε στε-
 νοχώρια, οὐτε πείνα, οὐτε διωγμός, οὐτε μαστίγια, οὐτε
 θυμὸς θηρίων, οὐτε ξίφος, οὐτε ἀπειλητικὴ φωτιά δὲν
 μπόρεσαν νὰ σᾶς χωρίσουν ἀπὸ τὸν Θεό· Ἀλλὰ ἀπὸ πό-
 θο πρὸς Αὐτόν, ἀφοῦ ἀγωνισθήκατε σάν με ξένα σώμα-
 τα, διφύγατε τοὺς νόμους τῆς φύσεως, καταφρονώντας
 τὸν θάνατο· Γι' αὐτὸ καὶ πήρατε μισθὸ ἀντάξιο με τοὺς
 κόπους σας, καὶ γίνατε κληρονόμοι τῆς Βασιλείας τῶν
 οὐρανῶν· Ἀκατάπαυστα πρεσβεύετε γιὰ τίς ψυχές μας.

Δόξα... Καὶ νῦν ... Σταυροθεοτοκίον.

Βλέποντάς σε, Χριστέ, αὐτὴ πού σέ γέννησε με
 ἀγνότητα, κρεμασμένο στὸν Σταυρό, ἐσένα πού κρέμα-
 σες τὴ γῆ στὰ νερά, φώναζε· Ἀλλοίμονο! Τί εἶναι αὐτὸ τὸ
 παράξενο θέαμα; Ποῦ βασίλευσε (ἔσβησε) τὸ ἄπειρο
 κάλλος σου, Υἱέ μου γλυκύτατε; Μεγαλύνω τὸ ἔλεός
 σου, γιατί πάσχεις θεληματικὰ περισσότερο ἀπὸ ὅλους.

Ἀγαθὸν τό ἐξομολογεῖσθαι... Καὶ ὑπόλοιπα.

(Ὁρθρος Καθαρᾶς Δευτέρας Σελ. 127-128).

Κύριε, ἐλέησον. (Μ').

Εὐχή τοῦ Ὁσίου Ἐφραίμ. (Σελ. 128).

<p>Καί εὐθέως αἱ Ὁραι. ΩΡΑ Α' . (Συλλειτουργικόν. Σελ. 139-146-147). ΩΡΑ Γ' . (Συλλειτουργικόν. Σελ. 147-153). ΩΡΑ. ΣΤ' . (Συλλειτουργικόν. Σελ. 153-158-160). Εἰς τὴν Τριθέκτην. Τροπάριον τῆς Προφητείας. Τὰ ἐλέη σου Κύριε ποιήσον μεθ' ἡμῶν, καὶ μὴ παραδώης ἡμᾶς ταῖς ἀνομίαις ἡμῶν, ἅγιε Δέσποτα παντοκράτορ, σοῦ δεόμεθα. Δόξα... Καὶ νῦν ... (Τὸ αὐτὸ). Προκείμενον. Αἰνεῖτε, παῖδες, Κύριον, αἰνεῖτε τὸ ὄνομα Κυρίου. Στίχ. Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον. Ἀναγνώσματα. Προφητεία Ἡσαΐου. (ΝΗ', 1-11). Οὕτω λέγει Κύριος· Αναβόησον ἐν ἰσχυΐ, καὶ μὴ φείσῃ, ὡς σάλπιγγι ὑψώσον τὴν φωνὴν σου, καὶ ἀνάγγειλον τῷ λαῷ μου τὰ ἁμαρτήματα αὐτῶν, καὶ τῷ οἴκῳ Ἰακώβ, τὰς ἀνομίας αὐτῶν. Ἐμὲ ἡμέραν ἐξ ἡμέρας ζητοῦσι, καὶ γινῶναί μου τὰς ὁδοὺς ἐπιθυμοῦσιν, ὡς λαὸς δικαιοσύνην πεποιηκώς, καὶ κρίσιν Θεοῦ αὐτοῦ μὴ ἐγκαταλειποῦσιν, αἰτοῦσί με νῦν κρίσιν δικαίαν, καὶ ἐγγίξειν Θεῷ ἐπιθυμοῦσι, λέγοντες· τί ὅτι ἐνηστεύσαεν, καὶ οὐκ</p>		<p>Καί ἀμέσως οἱ Ὁρες. ΩΡΑ Α' . (Συλλειτουργικό. Σελ. 139-146-147). Γ' . ΩΡΑ. (Συλλειτουργικό. Σελ. 147-153). ΣΤ' . ΩΡΑ. (Συλλειτουργικό. Σελ. 153-158-160). Τριθέκτη. Τροπάριο τῆς Προφητείας. Δεῖξε, Κύριε, τὰ ἀλέη σου σ' ἐμᾶς, καὶ μὴ μᾶς παραδώσεις στήν καταδίκη ἐξ αἰτίας τῶν ἀνομιῶν μας, σέ παρακαλοῦμε, ἅγιε Κύριε παντοκράτορα. Δόξα... Καὶ νῦν ... (Τὸ ἴδιο). Προκείμενο. Ὑμνεῖτε, νέοι τὸν Κύριο, ὑμνεῖτε τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου. Στίχ. Ἄς εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου δοξασμένο. Ἀναγνώσματα. Προφητεία τοῦ Ἡσαΐα. (ΝΗ'. 1-11). Ἔτσι λέγει ὁ Κύριος· Φώναξε δυνατὰ καὶ μὴ λυπηθεῖς τὴ φωνή σου, ὑψώσε τὴ φωνή σου σάν σάλπιγγα καὶ ἀνάγγειλε στό λαό μου τὰ ἁμαρτήματά τους, καὶ στοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἰακώβ τίς ἀνομίες τους. Ἀπό μέρα σέ μέρα ἐμένα ἀναζητοῦν, καὶ ἐπιθυμοῦν νά γνωρίσουν τίς ἐντολές μου· ὡς λαός πού ἔχει ἐφαρμόσει τὴ δικαιοσύνη καὶ δέν ἐγκατέλειψε τίς δίκαιες κρίσεις τοῦ Θεοῦ του, ζητοῦν ἀπό ἐμένα δίκαιη κρίση, καὶ ἐπιθυμοῦν, νά πλησιάσουν τὸν Θεό λέγοντας· Γιατί νη-</p>
---	--	--

εἶδες; ἔταπεινώσαμεν τὰς ψυχὰς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔγνωσ. Ἐν γὰρ ταῖς ἡμέραις τῶν νηστειῶν ὑμῶν εὐρίσκετε τὰ θελήματα ὑμῶν, καὶ πάντας τοὺς ὑποχειρίους ὑμῶν ὑπονύσσετε, εἰ εἰς κρίσεις καὶ μάχας νηστεύετε, καὶ τύπτετε πυγμαῖς ταπεινόν, ἵνα τί μοι νηστεύετε ὡς σήμερον, ἀκουσθῆναι ἐν κραυγῇ τὴν φωνὴν ὑμῶν, οὐ ταύτην τὴν νηστείαν ἐγὼ ἐξελεξάμην; καὶ ἡμέραν ταπεινοῦν ἄνθρωπον τὴν ψυχὴν αὐτοῦ· οὐδ' ἂν κάμψης ὡς κρίκον τὸν τράχηλόν σου, καὶ σάκκον καὶ σποδὸν ὑποστρώσης, οὐδὲ οὕτω καλέσετε νηστείαν δεκτὴν, οὐχὶ τοιαύτην νηστείαν ἐξελεξάμην, λέγει Κύριος· ἀλλὰ λύε πάντα σύνδεσμον ἀδικίας, διάλυε στραγγαλιὰς βιαίων συναλλαγμάτων, ἀπόστειλε τεθραυσμένους ἐν ἀφέσει, καὶ πᾶσάν σου συγγραφὴν ἄδικον διάσπα, διάθρυπτε πεινῶντι τὸν ἄρτον σου, καὶ πτωχοὺς ἀστέγους εἰσάγαγε εἰς τὸν οἶκόν σου, ἐὰν ἴδης γυμνὸν περὶβαλε, καὶ ἀπὸ τῶν οἰκείων τοῦ σπέρματός σου οὐχ ὑπερόψει. Τότε ῥαγήσεται πρῶϊμον τὸ φῶς σου, καὶ τὰ ἰάματά σου ταχὺ ἀνατελεῖ, καὶ προπορεύσεται ἔμπροσθέν σου ἡ δικαιοσύνη σου, καὶ ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ περιστελεῖ σε, τότε βοήση, καὶ ὁ Θεὸς εἰσακούσεται σου, ἔτι λαλοῦντός σου, ἐρεῖ· Ἴδου πάρειμι, ἐὰν ἀφέλης ἀπὸ σοῦ σύνδεσμον, καὶ χειροτονίαν, καὶ ῥῆμα γογγυσμοῦ, καὶ δῶς πεινῶντι τὸν ἄρτον ἐκ ψυχῆς σου, καὶ ψυχὴν τεταπεινωμένην ἐμπλήσης, τότε ἀνατελεῖ ἐν τῷ σκότει τὸ φῶς σου, καὶ τὸ σκότος

στέψαμε καὶ δέν μᾶς εἶδες; ταπεινώσαμε τίς ψυχές μας καὶ δέν τό ἀναγνώρισες; Ἐπειδὴ κατὰ τίς ἡμέρες τῶν νηστειῶν βρίσκετε εὐκαιρία, νά κάνετε τὰ θελήματτά σας, καὶ πληγώνετε ὑπουλα ὅλους πού εἶναι κάτω ἀπὸ τὴν ἐξουσία σας· Ἐάν νηστεύετε καταφεύγοντας σέ ἄδικα δικαστήρια καὶ διαμάχες, καὶ χτυπᾶτε τόν ταπεινό μέ γροθιές, γιατί νηστεύετε ἔχοντας τὴν ἀπαίτηση νά ἀκουσθεῖ σήμερα (ἀμέσως) μέ δύναμη ἢ φωνή σας; Δέν ἐπεθύμησα αὐτοῦ τοῦ εἶδους τῆ νηστεία καὶ τὴν ἡμέρα πού θά ταπεινώσει κάποιος ἄνθρωπος σῶμα καὶ ψυχὴ μέ τῆ νηστεία· Οὔτε καὶ ἂν λυγίσεις σάν κρίκο τό λαιμό σου ἀπὸ τῆ νηστεία, καὶ φορέσεις σάκκο (πένθιμο ἔνδυμα) καὶ στρώσεις στάχτη γιὰ νά ξαπλώσεις ἐπάνω, οὔτε μέ αὐτόν τόν τρόπο, νά θεωρήσετε δεκτὴ αὐτὴ τῆ νηστεία. Δέν ἐπιθύμησα τέτοια νηστεία, λέγει ὁ Κύριος, ἀλλὰ λῦσε ὅλα τὰ ἄδικα δεσμά (τῶν φυλακισμένων ἀπὸ χρέη), διάλυσε τίς περίπλοκες ἀναγκαστικές συναλλαγές, ἄφησε ἐλεύθερους ἀπὸ τῆ φυλακὴ ἐκείνους πού ἔχουν συντριβεῖ λόγῳ τῶν χρεῶν (σ' ἐσένα), καὶ σχίσε κάθε ἄδικο συμβόλαιο. Κόβε (καὶ μοίραζε) στοὺς φτωχοὺς τό ψωμί, καὶ δέξου τοὺς φτωχοὺς ἀστέγους στό σπίτι σου· Ἐάν δεῖς γυμνόν, ντύσε τον, καὶ μὴν παραβλέψεις τοὺς συγγενεῖς καὶ ὁμοεθνεῖς σου· Τότε θά λάμψει ὀρμητικὰ σάν αὐγὴ τό φῶς σου, καὶ θά ἀνατελεῖ γρήγορα ἡ θεραπεία τῆς ψυχῆς σου, καὶ θά προπορεύεται μπροστά σου ἡ σωτηρία σου ἀπὸ τῆ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ, καὶ θά σέ περιβάλλει ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ. Τότε θά φωνάξεις προσευχόμενος, καὶ θά σέ εἰσακούσει ὁ Θεός· Καὶ ἐνῶ ἀκόμη θά ὀμιλεῖς, θά σοῦ

σου ως μεσημβρία, και ἔσται ὁ Θεός σου μετὰ σοῦ διαπαντός.

Προκείμενον.

Εὐλογημένοι ὑμεῖς τῷ Κυρίῳ τῷ ποιήσαντι τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν.

Στίχ. Ἐν ἐξόδῳ Ἰσραὴλ ἐξ Αἰγύπτου οἴκου Ἰακώβ ἐγενήθη Ἰουδαία ἀγίασμα αὐτοῦ.

Τάλοιπά τῆς ΣΤ'. Ὁρας.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 158-160).

Θ'. ΩΡΑ'.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 160-167-173).

ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Προκαταρκτικά.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 1-6).

Τά «Πρὸς Κύριον...».

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 326-335).

Κύριε ἐκέκραξα.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 6-9).

Τροπάρια.

Τοῦ Τριωδίου.

Πλούσιος ἐν πάθεισιν ὑπάρχων, τὴν ἀπατηλὴν τῆς ὑποκρίσεως περικείμεαι στολήν,

πεῖ· Νά, εἶμαι παρῶν, ἐάν ἀφαιρέσεις κάθε ἄδικο δεσμό σου καὶ κάθε κακὴ χειρονομία καὶ κάθε λόγο γογγυσμοῦ. Καὶ ἂν δώσεις στὸν πεινασμένο ψωμί μετὰ τὴν ψυχὴ σου, καὶ χορτάσεις ψυχὴ ταπεινωμένη ἀπὸ τὴ φτώχεια, τότε θὰ ἀνατείλει μέσα στὸ σκοτάδι τὸ φῶς σου, καὶ τὸ σκοτάδι τῆς δυστυχίας σου θὰ γίνῃ λαμπρὸ σάν μεσημέρι. Καὶ θὰ εἶναι ὁ Θεός μαζί σου γιὰ πάντα.

Προκείμενο.

Νά εἴσθε εὐλογημένοι ἐσεῖς ἀπὸ τὸν Κύριο, πού ἔκανε τὸν Οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ.

Στίχ. Κατὰ τὴν ἔξοδο τῶν Ἰσραηλιτῶν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο ἢ Ἰουδαία ἀφιερώθηκε στὸν Θεό.

Καὶ τὰ ὑπόλοιπα τῆς ΣΤ'. Ὁρας.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 158-160).

Θ'. ΩΡΑ.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 160-167-173).

ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Προκαταρκτικά.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 1-6).

Τά «Πρὸς Κύριον. . . ».

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 326-335).

Κύριε ἐκέκραξα.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 6-9).

Τροπάρια.

Τοῦ Τριωδίου.

Ὑπάρχοντας πλούσιος στά πάθη εἶμαι ντυμένος μετὰ τὴν ἀπατηλὴ στολή τῆς ὑποκρισίας καὶ εὐφραίνομαι

εὐφραινόμενος ἐν τοῖς κακοῖς τῆς ἀκρασίας, καὶ τὴν ἄμετρον ἀσπλαχνίαν ἐπιδείκνυμαι, παρορῶν μου τὸν νοῦν, πρὸ τοῦ πυλῶνος βεβλημένον τῆς μετανοίας, λιμώττοντα παντὸς ἀγαθοῦ, καὶ νοσοῦντα τὴν ἀπροσεξίαν. Ἀλλὰ σὺ Κύριε, Λάζαρόν με ποιήσον, πτωχὸν ἀμαρτημάτων, μήποτε δεηθεῖς, ἀποτύχω δακτύλου δροσίζοντος, ὀδυνωμένης μου τῆς γλώττης, ἐν ἀσβέστῳ φλογί, ἐν δὲ τοῖς τοῦ Πατριάρχου με κόλποις Ἀβραάμ, κατασκηνώσον ὡς φιλάνθρωπος. (Δίς).

Ἀκορέστῳ διαθέσει ψυχῆς, Χριστὸν οὐκ ἀρνησάμενοι, ἅγιοι Μάρτυρες, οἵτινες διαφόρους αἰκισμούς, παθημάτων ὑπομείναντες, τῶν τυράννων τὰ θράση κατηδαφίσατε, ἀκλινῆ καὶ ἄτρωτον τὴν Πίστιν φυλάξαντες, εἰς οὐρανοῦς μετέστητε· ὅθεν καὶ παρησιίας τυχόντες πρὸς αὐτόν, αἰτήσατε, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Πέραν τοῦ Ἰορδάνου σαρκί, περιπολεύων Ἰησοῦ, τοῖς συνοῦσί σοι, ἐβόας, ὁ φίλος ἤδη, Λάζαρος ἀποθανών, τῇ ταφῇ ἀρτίως παραδίδεται· διὸ χαίρω φίλοι μου, δι' ἡμᾶς ἵνα μάθητε, ὡς πάντα οἶδα, Θεὸς ὢν ἀδιάστατος, εἰ καὶ πέφυκα, τὸ ὀρώμενον ἄνθρωπος. Ἄγωμεν οὖν ζώωσοντες αὐτὸν ὅπως θάνατος αἰσθηται τούτου τὸ νῆκος, καὶ τὴν τελείαν κατάλυσιν, σαφῶς ἦν ποιήσω, παρεχόμενος τῷ Κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

μέσα στίς κακίες τῆς ἐλλείψεως τῆς ἐγκρατείας, καὶ ἐπιδεικνύω τὴν ἀμέτρητή μου ἀσπλαχνία παραβλέποντας τὸ νοῦ μου, πού εἶναι ριγμένος μπροστά στίς πύλες τῆς μετανοίας, καὶ εἶναι πεινασμένος ἀπὸ κάθε ἀγαθό, καὶ εἶναι ἄρρωστος ἀπὸ τὴν ἀπροσεξία. Ἀλλὰ Ἐσὺ, Κύριε, κάνε με Λάζαρο φτωχὸ ἀπὸ ἀμαρτήματα, μήπως κάποτε παρακαλώντας δέν θά βρῶ κάποιο δάκτυλο πού νά δροσίζει τὴ γλῶσσα μου πού θά ὑποφέρει σέ ἄσβεστη φλόγα· Ἀλλὰ βάλε με νά κατοικήσω στίς ἀγκάλες τοῦ Ἀβραάμ, ὡς φιλάνθρωπος.

(Δίς).

Μέ ἀχόρταγη διάθεση ψυχῆς, ἅγιοι Μάρτυρες, ἐπειδὴ δέν ἀρνηθήκατε τὸν Χριστό, ἐσεῖς οἱ ὅποιοι, ἀφοῦ ὑπομείνατε διάφορα βασανιστήρια παθημάτων, κατεδαφίσατε τὸ θράσος τῶν τυράννων· Ἀφοῦ φυλάξατε ἀκλόνητη καὶ ἄτρωτη τὴν Πίστη, μετατεθήκατε στοὺς οὐρανοῦς· Γι' αὐτό, ἐπειδὴ βρήκατε παρησιία (θάρος) πρὸς τὸν Χριστό, ζητήστε, νά δωρηθεῖ σ' ἐμᾶς τὸ μέγα ἔλεος.

Περιφερόμενος σωματικά πέρα ἀπὸ τὸν Ἰορδάνη, Ἰησοῦ, ἔλεγεσ σ' αὐτούς πού ἦταν μαζί σου· Ὁ φίλος μας ὁ Λάζαρος πέθανε ἤδη καὶ τώρα γρήγορα παραδίδεται στὴν ταφή· Γι' αὐτό χαίρομαι, φίλοι μου, γιὰ σᾶς, γιὰ νά μάθετε ὅτι γνωρίζω τὰ πάντα, ἐπειδὴ εἶμαι Θεός χωρὶς διακοπή (αἰώνιος) ἂν καὶ φάνηκα κατὰ τὴν ἐμφάνιση ἄνθρωπος. Ἄς πᾶμε λοιπὸν νά τοῦ δώσουμε ζωή, γιὰ νά αἰσθανθεῖ ὁ θάνατος φανερά τὴν τέλεια ἡττα του καὶ τὴν κατάργησή του, τὴν ὁποία θά κάνω παρέχοντας στὸν κόσμον τὸ μέγα ἔλεος.

<p>Μάρθαν καὶ τὴν Μαρίαν πιστοί, ἐκμιμησάμενοι πρὸς Κύριον πέμψωμεν, ἐνθέους, ὡς πρέσβεις πράξεις, ὅπως ἐλθὼν τὸν ἡμῶν, νοῦν ἐξαναστήσει νεκρὸν κείμενον, δεινῶς ἐν τῷ μνήματι, ἀμελείας ἀναίσθητον, φόβου τοῦ θείου, μηδαμῶς αισθανόμενον, καὶ ἐνέργειαν, ζωτικὴν νῦν μὴ ἔχοντα, κράζοντες· Ἴδε Κύριε, καὶ ὡσπερ τὸν φίλον σου, Λάζαρον πάλαι Οἰκτίρμον, ἐπιστάσια ἐξήγειρας, φρικτῆ, οὕτω πάντα, ζωοποίησον παρέχων, τὸ μέγα ἔλεος.</p> <p>Δισημερεύει Λάζαρος ἐν τῷ τάφῳ, τοὺς ἀπ' αἰῶνος βλέπει θανέντας· ἐκεῖ τεθέαται δείματα ξένα, πληθὺν ἀναρίθμητον, Αἴδου κρατουμένην τοῖς δεσμοῖς· διὸ αἱ σύγγονοι θρηνοῦσι πικρῶς προσβλέπουσαι τὸν τάφον αὐτοῦ, Χριστὸς δὲ ἤκει ζωῶσαι τὸν φίλον τὸν ἑαυτοῦ, τοῦ μίαν παρὰ πάντων ἐπιτελεῖσθαι συμφωνίαν. Εὐλογημένος εἶ Σωτήρ, ἐλέησον ἡμᾶς.</p> <p>(Τοῦ Μηναίου). Δόξα... Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον. (Τοῦ Μηναίου). Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 9-11). Προκείμενον. Εὐαρεστήσω ἐνώπιον Κυρίου, ἐν χώρᾳ ζώντων.</p> <p>Στίχ. Ἠγάπησα, ὅτι εἰσακούσεται Κύριος τῆς φωνῆς τῆς δεήσεώς μου. Ἀναγνώσματα.</p>		<p>Ἀφοῦ μιμηθοῦμε, πιστοί, τὴ Μάρθα καὶ τὴ Μαρία, ἃς στείλουμε στὸν Κύριο θεάρεστες πράξεις ὡς πρε- σβευτές, γιὰ νὰ ἔλθει καὶ νὰ ἀναστήσει τὸ νοῦ μας, πού εἶναι ξαπλωμένος δυσυχῶς νεκρὸς στὸ μνήμα τῆς ἀμελείας ἀναίσθητος, γιατί δέν αισθάνεται καθόλου τὸν φόβο τοῦ Θεοῦ, καὶ δέν ἔχει τώρα καθόλου ζωτικὴ ἐνέργεια, κράζοντας· Δές, Κύριε, καὶ ὅπως ἀνάστησες τὸ φίλο σου Λάζαρο παλαιὰ μὲ τὴ φοβερὴ σου παρουσία, Εὐσπλαχνε, ἔτσι δώσε ζωὴ σέ ὅλους μας προσφέροντας τὸ μέγα ἔλεος.</p> <p>Ὁ Λάζαρος εἶναι δύο ἡμέρες στὸν τάφο, βλέπει αὐτοὺς πού πέθαναν ἀπὸ αἰῶνες· Ἐκεῖ εἶδε φόβητρα παράξενα, πληθὺς ἀναρίθμητο αἰχμάλωτο στά δεσμά τοῦ ἄδη· Γι' αὐτὸ οἱ ἀδελφές του θρηνοῦν πικρὰ βλέπον- τας τὸν τάφο του. Ὁ Χριστὸς ὅμως ἦλθε νὰ δώσει ζωὴ στὸν φίλο του, γιὰ νὰ ἐκτελεῖται ἀπὸ ὅλους μία μελωδικὴ συμφωνία· Εἶσαι δοξασμένος, Σωτήρα, σῶσε μας.</p> <p>(Τοῦ Μηναίου). Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. (Τοῦ Μηναίου). Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν... (Συλλειτουργικό. Σελ. 9-11). Προκείμενο. Θά γίνω ἀρεστός στὸν Κύριο στὴ χώρα τῶν ζωντανῶν.</p> <p>Στίχ. Ἀγαπῶ τὸν Θεό, γιατί ἀκούει ὁ Κύριος τὴ φω- νὴ τῆς δεήσεώς μου. Ἀναγνώσματα.</p>
---	--	---

<p>Γένεσις. (ΜΓ'. 25-30καί ΜΕ', 1-16).</p> <p>Προσήνεγκαν τῷ Ἰωσήφ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ τὰ δῶρα, ἃ εἶχον ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῶν εἰς τὸν οἶκον, καὶ προσεκύνησαν αὐτῷ ἐπὶ πρόσωπον ἐπὶ τὴν γῆν. Ἠρώτησε δὲ αὐτούς, πῶς ἔχετε; καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ὑγιαίνει ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ πρεσβύτερος, ὃν εἶπατε ἔτι ζῆν; οἱ δὲ εἶπον· Ὑγιαίνει, ὁ παῖς σου ὁ πατὴρ ἡμῶν, ἔτι ζῆ. Καὶ εἶπεν· Εὐλογητός ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος τῷ Θεῷ, καὶ κύψαντες προσεκύνησαν αὐτῷ. Αναβλέψας δὲ τοῖς ὀφθαλμοῖς Ἰωσήφ, εἶδε Βενιαμὶν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ τὸν ὁμομήτριον, καὶ εἶπεν· Οὗτός ἐστιν ὁ ἀδελφὸς ὑμῶν ὁ νεώτερος, ὃν εἶπατε πρὸς με ἀγαγεῖν, καὶ εἶπεν· ὁ Θεὸς ἐλεῆσαι σε τέκνον. Ἐταράχθη δὲ Ἰωσήφ· συνεστρέφετο γὰρ τὰ σπλάγχνα αὐτοῦ ἐπὶ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ, καὶ ἐζήτησε κλαῦσαι, εἰσελθὼν δὲ εἰς τὸ ταμεῖον, ἔκλαυσεν ἐκεῖ, καὶ νιψάμενος τὸ πρόσωπον, ἐξελθὼν ἐνεκρατεύσατο. Καὶ οὐκ ἠδύνατο Ἰωσήφ ἀνέχεσθαι πάντων τῶν παρεστηκότων αὐτῷ, ἀλλ' εἶπεν· Ἐξαποστείλατε πάντα ἀπ' ἐμοῦ, καὶ οὐ παρειστήκει οὐδεὶς τῷ Ἰωσήφ, ἡνίκα ἀνεγνωρίζετο τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ, καὶ ἀφῆκε φωνὴν μετὰ κλαυθμοῦ. Ἦκουσαν δὲ πάντες οἱ Αἰγύπτιοι, καὶ ἀκουστὸν ἐγένετο εἰς τὸν οἶκον Φαραώ. Εἶπε δὲ Ἰωσήφ πρὸς τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ· Ἐγὼ εἶμι Ἰωσήφ, ἔτι ὁ πατὴρ μου ζῆ; Καὶ οὐκ ἠδύνατο οἱ ἀδελφοὶ ἀποκριθῆναι αὐτῷ· ἐταράχθησαν γάρ. Εἶπε δὲ Ἰωσήφ πρὸς τοὺς</p>		<p>Γένεση. (ΜΓ'. 25-30 καί ΜΕ'. 1-16).</p> <p>Πρόσφεραν στὸν Ἰωσήφ οἱ ἀδελφοὶ του τὰ δῶρα πού εἶχαν στὰ χέρια τους μέσα στό σπίτι του καὶ τὸν προσ-κύνησαν μέ τό πρόσωπο στή γῆ. Καί τοὺς ρώτησε· Πῶς εἴσθε; Καί εἶπε σ' αὐτούς· Εἶναι ὑγιής ὁ γέροντας ὁ πατέρας σας πού εἶπατε ὅτι ἀκόμη ζεῖ; Καί ἐκεῖνοι εἶπαν· Εἶναι ὑγιής ὁ δούλος σου ὁ πατέρας μας, ἀκόμη ζεῖ. Καί εἶπε· Ἄς εἶναι εὐλογημένος ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἀπό τό Θεό· Καί ἔσκυψαν καί τὸν προσκύνησαν. Καί ἀφοῦ σήκωσε ὁ Ἰωσήφ τὰ μάτια του, εἶδε τό Βενιαμὶν τὸν ἀδελφὸ του ἀπό τὴν ἴδια μητέρα καὶ εἶπε· Αὐτός εἶναι ὁ ἀδελφός σας ὁ μικρότερος, πού εἶπατε ὅτι θά τὸν φέρετε σ' ἐμένα; Καί εἶπε· Ὁ Θεός νά σέ ἐλεήσει παιδί μου. Καί ταράχθηκε ὁ Ἰωσήφ, γιατί ἀναστατώνονταν τὰ σπλάγχνα του στή θέα τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ ἤθελε νά κλάψει· Καί ἀφοῦ μπῆκε στό ιδιαίτερό του δωμάτιο, ἔκλαψε ἐκεῖ· Καί ἀφοῦ ἔνιψε τό πρόσωπό του, βγήκε καὶ ἔδειξε αὐτοκυριαρχία (συγκρατήθηκε). Καί δέν ἤθελε ὁ Ἰωσήφ νά εἶναι παρόντες, ὅλοι ὅσοι ἦταν κοντά του, γι' αὐτό εἶπε· Πές τε νά βγοῦν ὅλοι ἀπό δῶ· Καί δέ βρισκόταν κανένας κοντά στὸν Ἰωσήφ, ὅταν ἀναγνωρίζοταν ἀπό τὰ ἀδέλφια του· Καί ἄφησε φωνή μέ κλάματα. Καί ἄκουσαν ὅλοι οἱ Αἰγύπτιοι, καὶ ἔφθασε ἡ εἶδηση στό παλάτι τοῦ Φαραώ. Καί εἶπε ὁ Ἰωσήφ στὰ ἀδέλφια του· Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἰωσήφ· Ἀκόμη ζεῖ ὁ πατέρας μου; Καί δέν μποροῦσαν τὰ ἀδέλφια του, νά τοῦ ἀπαντήσουν, διότι ταράχθηκαν. Καί εἶπε ὁ Ἰωσήφ στὰ ἀδέλφια του· Πλησιάστε κοντά μου, κι ἐπλησίασαν. Καί εἶπε· Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἰωσήφ ὁ ἀδελφός σας, πού πουλήσατε στήν Αἴγυπτο·</p>
---	--	--

ἀδελφούς αὐτοῦ. Ἐγγίσατε πρὸς με, καὶ ἤγγισαν. Καὶ εἶπεν· Ἐγὼ εἰμι Ἰωσήφ ὁ ἀδελφὸς ὑμῶν, ὃν ἀπέδοσθε εἰς Αἴγυπτον, νῦν οὖν μὴ λυπεῖσθε, μηδὲ σκληρὸν ὑμῖν φανείτω, ὅτι ἀπέδοσθέ με ᾧδε· εἰς γὰρ ζωὴν ἀπέστειλέ με ὁ Θεὸς ἔμπροσθεν ὑμῶν. Τοῦτο γὰρ δεύτερον ἔτος λιμὸς ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἔτι λοιπὰ πέντε ἔτη, ἐν οἷς οὐκ ἔστιν ἀροτρίασις, οὐδὲ ἀμητός. Ἀπέστειλε γὰρ με ὁ Θεὸς ἔμπροσθεν ὑμῶν, ὑπολείπεσθαι ὑμῖν κατάλειμμα ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἐκθρέψαι ὑμῶν κατάλειψιν μεγάλην· νῦν οὖν οὐχ ὑμεῖς με ἀπεστάλκατε ᾧδε, ἀλλὰ ὁ Θεός, καὶ ἐποίησέ με, ὡς πατέρα Φαραὼ καὶ Κύριον παντὸς τοῦ οἴκου αὐτοῦ, καὶ ἄρχοντα πάσης γῆς Αἰγύπτου. Σπεύσαντες οὖν, ἀνάβητε πρὸς τὸν πατέρα μου, καὶ εἶπατε αὐτῶ· Τάδε λέγει ὁ υἱὸς σου Ἰωσήφ. Ἐποίησέ με ὁ Θεὸς κύριον πάσης γῆς Αἰγύπτου· κατὰβηθι οὖν πρὸς με, καὶ μὴ μείνης, καὶ κατοικήσεις ἐν γῆ Γεσέμ Αἰγύπτου, καὶ ἔσθι ἐγγύς μου σύ, καὶ οἱ υἱοί σου, καὶ οἱ υἱοὶ τῶν υἰῶν σου, τὰ πρόβατά σου, καὶ οἱ βόες σου, καὶ ὅσα σοι ἔστι, καὶ ἐκθρέψω σε ἐκεῖ· ἔτι γὰρ πέντε ἔτη λιμὸς ἔσται ἐπὶ τῆς γῆς, ἵνα μὴ ἐκτριβῆς σύ, καὶ οἱ υἱοί σου, καὶ πάντα τὰ ὑπάρχοντά σου. Ἴδου οἱ ὀφθαλμοὶ ὑμῶν βλέπουσι, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ Βενιαμὶν τοῦ ἀδελφοῦ μου, ὅτι τὸ στόμα μου τὸ λαλοῦν πρὸς ὑμᾶς. Απαγγείλατε οὖν τῶ πατρί μου πᾶσαν τὴν δόξαν μου τὴν ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ ὅσα ἴδετε, καὶ ταχύναντες, καταγάγετε τὸν

Τώρα λοιπόν μὴ λυπᾶσθε, οὔτε νὰ σᾶς φανεῖ σκληρὸ τὸ ὅτι μέ πουλήσατε ἐδῶ· Διότι ὁ Θεὸς μέ ἔστειλε ἐδῶ πρὶν ἀπὸ σᾶς, γιὰ νὰ σώσω καὶ τὴ δική σας ζωὴ. Γιατί αὐτὸ εἶναι τὸ δεύτερο ἔτος τοῦ λιμοῦ (τῆς πείνας) ἐπάνω στὴ γῆ, καὶ θὰ εἶναι ἀκόμα πέντε χρόνια, κατὰ τὰ ὅποια δὲν θὰ ὑπάρχει ὄργωμα οὔτε θερισμός. Ὁ Θεὸς μέ ἔστειλε ἐδῶ ἐνωρίτερα ἀπὸ σᾶς, γιὰ νὰ σᾶς διατηρήσω στὴ ζωὴ ἐδῶ στὴ γῆ, καὶ νὰ σᾶς διαθρέψω κατὰ τὴ μεγάλη αὐτὴ πείνα. Τώρα λοιπόν δὲν μ' ἐστείλατε ἐδῶ ἐσεῖς, ἀλλὰ ὁ Θεός, καὶ μέ ἔκανε σάν Πατέρα τοῦ Φαραῶ καὶ κύριο ὅλης τῆς αὐλῆς του καὶ ἄρχοντα ὅλης τῆς Αἰγύπτου. Βιασθεῖτε λοιπόν καὶ πηγαίνετε στὸν πατέρα μου, καὶ πεῖτε του· Αὐτὰ λέγει ὁ υἱὸς σου ὁ Ἰωσήφ· Ὁ Θεὸς μέ ἔκανε Κύριο ὅλης τῆς Αἰγύπτου· Ἐλα λοιπόν κοντά μου καὶ μὴ μείνεις στὴ Χαναάν· Καὶ θὰ ἐγκατασταθεῖς στὴ χώρα Γεσέμ τῆς Αἰγύπτου καὶ θὰ εἶσαι κοντά μου ἐσύ καὶ οἱ γιοί σου καὶ τὰ ἐγγόνια σου, τὰ πρόβατά σου καὶ τὰ βόδια καὶ ὅλα τὰ ὑπάρχοντά σου, καὶ θὰ σέ διαθρέψω ἐκεῖ, γιὰ τὸν ὅτι ὁ λιμὸς θὰ διαρκέσει ἀκόμα πέντε χρόνια, γιὰ νὰ μὴν ἐξαφανισθεῖτε ἐσύ καὶ τὰ παιδιά σου καὶ ὅλα τὰ ὑπάρχοντά σου. Νά, βλέπουν τὰ μάτια σας καὶ τὰ μάτια τοῦ Βενιαμὶν τοῦ ἀδελφοῦ μου (ἀπὸ τὴν ἴδια μητέρα) ὅτι τὸ στόμα τὸ δικό μου λέγει αὐτὰ τὰ λόγια σ' ἐσᾶς. Απαγγείλετε λοιπόν στό Πατέρα μου ὅλη τὴ δόξα πού ἔχω στὴν Αἴγυπτο καὶ ὅσα εἶδατε, καὶ κάνετε γρήγορα, καὶ φέρετε ἐδῶ τὸν πατέρα μου. Καὶ ἀφοῦ ἔπεσε στό λαιμό τοῦ ἀδελφοῦ του Βενιαμὶν ἔκλαψε ἐπάνω του, καὶ ὁ Βενιαμὶν ἔκλαψε στό λαιμό του. Καὶ ἀφοῦ φίλησε ὅλους τοὺς ἀδελφούς του, ἔκλαψε ἐπάνω τους, καὶ

πατέρα μου ᾧδε. Καὶ ἐπιπεσῶν ἐπὶ τὸν τράχηλον Βενιαμὴν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, ἔκλαυσεν ἐπ' αὐτῶ, καὶ Βενιαμὴν ἔκλαυσεν ἐπὶ τῷ τραχήλῳ αὐτοῦ. Καὶ καταφιλήσας πάντας τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ, ἔκλαυσεν ἐπ' αὐτοῖς, καὶ μετὰ ταῦτα, ἐλάλησαν οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ πρὸς αὐτόν. Καὶ διεβοήθη ἡ φωνὴ εἰς τὰ ᾠτα Φαραώ, λέγοντες· Ἦκασιν οἱ ἀδελφοὶ Ἰωσήφ. Ἐχάρη δὲ Φαραώ, καὶ πᾶσα ἡ θεραπεία αὐτοῦ.

Προκείμενον.

Τὰς εὐχάς μου τῷ Κυρίῳ ἀποδώσω, ἐναντίον παντὸς τοῦ λαοῦ αὐτοῦ.

Στίχ. Ἐπίστευσα, διὸ ἐλάλησα, ἐγὼ δὲ ἐταπεινώθην σφόδρα.

Παροιμία. (ΚΑ'. 23-ΚΒ'. 4)

Ὅς φυλάσσει τὸ στόμα αὐτοῦ καὶ τὴν γλῶσσαν, διατηρεῖ ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν αὐτοῦ. Θρασὺς καὶ αὐθάδης καὶ ἀλαζών, λοιμὸς καλεῖται, ὃς δὲ μνησικακεῖ, παράνομος. Ἐπιθυμίαι ὀκνηρὸν ἀποκτείνουσιν· οὐ γὰρ προαιροῦνται αἱ χεῖρες αὐτοῦ ποιεῖν τι. Ἀσεβῆς ἐπιθυμεῖ ὅλην τὴν ἡμέραν ἐπιθυμίας κακάς, ὃ δὲ δίκαιος ἐλεεῖ καὶ οἰκτεῖρει ἀφειδῶς· Θυσία ἀσεβῶν, βδέλυγμα Κυρίῳ· καὶ γὰρ παρανόμως προσφέρουσιν αὐτάς. Μάρτυς ψευδῆς ἀπολείται, ἀνὴρ δὲ ὑπήκοος φυλασσόμενος λαλήσει. Ἀσεβῆς ἀνὴρ ἀναιδῶς ὑφίσταται προσώπῳ, ὃ δὲ εὐθύς, αὐτὸς συνιᾷ τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ. Οὐκ ἔστι σοφία,

ἔπειτα ἀπ' αὐτό μίλησαν οἱ ἀδελφοὶ του πρὸς αὐτόν. Καὶ ἔκανε κρότο (πάταγο) τὸ γεγονός αὐτό, καὶ διαδόθηκε ἀμέσως στὰ αὐτιά τοῦ Φαραώ, ὅτι ἦλθαν οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ. Καὶ χάρηκε ὁ Φαραώ καὶ ὅλη ἡ ὑπηρεσία του.

Προκείμενο.

Θά ἐκπληρώσω τίς ὑποσχέσεις μου πρὸς τὸν Κύριο ἐνώπιον ὄλου τοῦ λαοῦ του.

Στίχ. Πίστεψα στὸν Θεό, γι' αὐτό καὶ μίλησα γι' Αὐτόν· Ὅμως ἐξ αἰτίας τῶν θλίψεῶν μου ταπεινώθηκα πολὺ.

Παροιμίες. (ΚΑ' . 23-ΚΒ' . 4).

Ὅποιος προσέχει τὸ στόμα καὶ τὴ γλῶσσα του, προφυλάγει ἀπὸ κάθε θλίψη τὴν ψυχὴ του· Ὁ θρασὺς, ὁ αὐθάδης καὶ ὁ ὑπερήφανος, ὀνομάζεται λοιμικὴ ἀρρώστεια (πανούκλα). Καὶ ὁποῖος μνησικακεῖ ὀνομάζεται παράνομος. Οἱ ἐπιθυμίες ἐξοντώνουν τὸν ὀκνηρό, γιατί δὲν προθυμοποιῶνται τὰ χέρια του, νὰ κάνουν κάτι χρήσιμο γι' αὐτόν. Ὁ ἀσεβῆς ἔχει ὅλη τὴν ἡμέρα κακές ἐπιθυμίες, ἐνῶ ὁ δίκαιος ἐλεεῖ καὶ δείχνει πλοῦσια εὐσπλαχνία. Οἱ θυσίες τῶν ἀσεβῶν εἶναι μισητές στὸν Κύριο, γιατί κερδισμένες μὲ ἀδικίες τίς προσφέρουν μὲ καρδιά παράνομη. Ὁ ψευδομάρτυρας θά ἐξολοθρευθεῖ, ὁ ἄνθρωπος ὅμως πού τηρεῖ μὲ ὑπακοὴ τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ, θά πεῖ τὴν ἀλήθεια. Ὁ ἀσεβῆς

<p>οὐκ ἔστιν ἀνδρεία, οὐκ ἔστι βουλή κατέναντι Κυρίου, πρὸς τὸν ἀσεβῆ. Ἴππος ἐτοιμάζεται εἰς ἡμέραν πολέμου, παρὰ δὲ Κυρίου ἡ βοήθεια. Αἰρετώτερον ὄνομα καλόν, ἢ πλοῦτος πολὺς, ὑπὲρ δὲ χρυσίον καὶ ἀργύριον χάρις ἀγαθή. Πλούσιος καὶ πτωχὸς συνήντησαν ἀλλήλοις, ἀμφοτέρους δὲ ὁ Κύριος ἐποίησε. Πανοῦργος ἰδὼν πονηρὸν τιμωρούμενον κραταιῶς, αὐτὸς παιδεύεται, οἱ δὲ ἄφρονες παρελθόντες ἐζημιώθησαν. Γενεὰ σοφίας φόβος Κυρίου, καὶ πλοῦτος, καὶ δόξα, καὶ ζωή.</p> <p>(Ἔπεται ἡ Θ. Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων Τιμίων Δώρων).</p> <p>Τῷ Ἑσπέρας Μέγα Ἀπόδειπνον. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 173-197-204).</p>		<p>ἄνθρωπος ἀκούει τίς ὑποδείξει μὲ ἀναιδὲς πρόσωπο, ὁ εἰλικρινὴς ὅμως εἶναι συνετός στή συμπεριφορὰ του. Δέν ὑπάρχει σοφία, δέν ὑπάρχει ἀνδρεία, δέν ὑπάρχει φωτισμένη ἀπόφαση στὸν ἀσεβῆ. Ἐτοιμάζεται τὸ ἵππικὸ κατὰ τὴν ἡμέρα τοῦ πολέμου, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν Θεό θά σταλεῖ ἡ βήθεια γιὰ τὴ νίκη. Προτιμότερο εἶναι τὸ καλὸ ὄνομα παρὰ πλοῦτος πολὺς, καὶ εἶναι ἀνώτερη ἀπὸ τὸ ἀσῆμι καὶ τὸ χρυσάφι ἢ ἀγαθὴ διάθεση. Ὁ πλούσιος καὶ ὁ φτωχὸς συναναστρέφονται μεταξύ τους, καὶ τοὺς δύο ὅμως ὁ Θεὸς τοὺς ἔπλασε. Ὁ συνετὸς ἄνθρωπος βλέποντας τὸν πονηρὸ νὰ τιμωρεῖται αὐστηρά, παιδαγωγεῖται ὁ ἴδιος, ἐνῶ οἱ ἀσύνητοι προσπερνώντας ἀδιάφορα τέτοια γεγονότα βγαίνουν ζημιωμένοι. Οἱ ἀπόγονοι τῆς σοφίας (οἱ συνέπειές της) εἶναι ὁ φόβος τοῦ Κυρίου, καὶ πλοῦτος καὶ δόξα καὶ ζωή.</p> <p>(Ἀκολουθεῖ ἡ Θεία Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων Τιμίων Δώρων).</p> <p>Τὸ ἀπόγευμα Μέγα Ἀπόδειπνο. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 173-197-204).</p>
---	--	--